

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: Kž.159/05
Brčko, 16.03.2007. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija: Tešić Dragane, kao predsjednika vijeća, Kadrić Zijada i Kovačević Maide, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Šakić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog J. K. zv. J. sina I. iz O. L., zbog produženog krivičnog djela poreske utaje iz člana 272. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući po žalbama Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i branioca optuženog advokata F. B. iz T. izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.372/04 od 04.07.2005. godine, nakon javne sjednice vijeća održane 14.03.2007. godine u prisustvu Šefa zamjenika Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Lakić Slave, optuženog J. K. i njegovog branioca – advokata F. B., donio je 16.03.2007. godine i javno objavio

P R E S U D U

Žalba Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine se odbija kao neosnovana, dok se djelimično uvažava žalba branioca optuženog J. K. advokata F. B., te se presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.372/04 od 04.07.2005. godine **preinačava** u odluci o krivičnoj sankciji, tako da se optuženom J. K. za produženo krivično djelo – Poreska utaja iz člana 272. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine a u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, za koje je oglašen krivim izrekom prvostepene presude, na osnovu pomenutih zakonskih propisa te članova 39., 40., 49., 50. stav 1. i 51. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine **izriče uslovna osuda** kojom mu se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine ne učini novo krivično djelo, dok ostaje neizmijenjena prvostepena presuda u pogledu osude optuženog i na novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 (dvadesethiljada konvertibilnih maraka) KM, njenog roka plaćanja i načina naplate novčane kazne, te neizmijenjena i u odluci o oduzimanju imovinske koristi od optuženog u iznosu od 787.645,41 KM, obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka – paušala u iznosu od 100,00 KM, te ostalih troškova krivičnog postupka u iznosu od 1.306,00 KM, kao i roka njihovog plaćanja.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.372/04 od 04.07.2005. godine, optuženi J. K. oglašen je krivim da je radnjama opisanim pod tačkama 1., 2., 3. i 4. izreke navedene presude počinio jedno produženo krivično djelo poreske utaje iz člana 272. stav 2. Krivičnog

zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a FBiH – "Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 43/98), a u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a BD BiH – "Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 10/03), pa je za navedeno krivično djelo uz primjenu pomenutih zakonskih propisa te članova 5., 33., 37., 39. i 40. KZ-a FBiH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci i novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 KM, koju novčanu kaznu je dužan platiti u roku od 3 (tri) mjeseca po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja, s tim ako se novčana kazna ne bi mogla ni prinudno naplatiti, sud bi je izvršio tako što bi za svakih započelih 50,00 KM izrečene novčane kazne odredio jedan dan zatvora, ali zatvor u tom slučaju ne bi mogao biti duži od 6 (šest) mjeseci.

Na osnovu članova 110. i 111. KZ-a FBiH određeno je da se od optuženog oduzme imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 787.645, 41 KM, koju imovinsku korist je optuženi dužan platiti sudu u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH) optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka, i to paušala za rad suda u iznosu od 100,00 KM, te ostalih troškova krivičnog postupka u iznosu od 1.306,00 KM, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili: branilac optuženog J. K. advokat F. B., zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP-a BD BiH, povrede krivičnog zakona te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine njegovu žalbu uvaži, ukine pobijanu presudu, te nakon održanog pretresa njegovog branjenika oslobodi od optužbe, te Javno tužilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine zbog odluke o kazni s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine žalbu tužilaštva uvaži, pobijanu presudu preinači u odluci o kazni tako što će optuženom J. K. izreći kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju od one koja je optuženom izrečena prvostepenom presudom.

Branilac optuženog F. B. (u daljem tekstu: branilac optuženog) u obrazloženju žalbe prigovara da je prvostepeni sud pogrešno ocijenio irelevantnim dokazom presudu suda Bosne i Hercegovine KPV.1/05 od 13.01.2005. godine koja tretira krivična djela poreske utaje, carinske prijevare, sprečavanja službenog lica u vršenju službene radnje i organizovanog kriminala. Tom presudom je najviša instanca u državi ocijenila da se svrha kažnjavanja može postići uvjetnom osudom. Ocjenjujući pri rješavanju predmeta optuženog J. K. da je irelevantan dokaz pomenuta presuda Suda BiH, prvostepeni sud je time pokazao da građane BiH diskriminira te je tako narušio jednakost građana pred zakonom.

U toku prvostepenog postupka koji je pred Osnovnim sudom Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine vođen protiv optuženog J. K., putem vještaka ekonomske struke R. T. je nedvosmisleno utvrđeno da je optuženi svoju trgovinsku djelatnost obnašao u Općini R. B. koja je bila "država u državi". Vještak T. je utvrdila da faktički Općina R. B. nije pripadala niti jednom prelaznom aranžmanu te je dalje utvrdila da je J. K. morao da se povinuje propisima, odnosno zakonima Općine R. B. Bilo kakvo drugačije poslovanje

osim onog koje je utemeljeno na propisima Općine R. B. za J. K. bi bilo nedozvoljeno.

Vrlo je degutantno mišljenje suda da se vještak T. bavila pravnom a ne finansijskom strukom. Sud prihvata nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke M. J. koji nije znao koji su propisi primjenjivi u Općini R. B. Odbrana je izvela dokaz vještačenjem putem vrhunskog stručnjaka, uglednog vještaka R. T. iz čijeg nalaza i mišljenja je vidljivo da optuženi J. K. nije mogao počinuti kaznena djela poreske utaje jer je ispunjavao sve naloge Općine R. B., te da nije bio dužan podnositi konačan obračun poreza na promet, poreski blinas i poresku prijavu.

Sud je morao suočiti vještake M. J. i R. T. čiji su nalazi i mišljenja potpuno suprotni, kao i zbog toga što sud ni na jedan pouzdan način nije utvrdio da je do prometa robe i došlo.

Dalje se u žalbi branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud učinio propust davanjem povjerenja nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra dr P. G., te ispoljavanjem nepovjerenja nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra dr K. B. Vještak P. G. pri davanju nalaza polazi od toga da se fotokopija otpusnog pisma iz Z. koje se odnosi na J. K. ne može uzeti kao vjerodostojna te potom iznosi tvrdnju da je optuženi u vrijeme navodno počinjenog krivičnog djela bio potpuno uračunljiv a da prije toga vještak nije ni proučio sudski spis odnosno iskaz dr K. B. dat na glavnom pretresu u kojem dr B. zaključuje da je J. K. u vrijeme moždanog udara 1999. godine bio neuračunljiv po terapiji koju je koristio, dok je za dr G. potpuno nebitno koje je lijekove optuženi koristio 1999. godine. I pored navedenih činjenica sud je propustio da suoči navedena dva vještaka neuropsihijatra. Nerazumljivo je kako je sud mogao bez suočavanja navedenih vještaka jednom pokloniti vjeru a drugom ne, odnosno kako je mogao nepokloniti vjeru vještaku B. ako se ima u vidu činjenica da se radi o uglednom, stručnom, iskusnom i provjerenom sudskom forenzičkom psihijatru iz čijeg iskaza ne proizilazi da je on nalaz i mišljenje dao na osnovu fotokopije otpusnog pisma, nego da je isti dao na osnovu spoznaje koje je lijekove koristio J. K.

Postavlja se pitanje koje su to pravne činjenice koje mogu ocijeniti nalaz vještaka P. G. objektivnim i datim na osnovu valjane medicinske dokumentacije. Navedeni vještak nije prilikom pregleda progovorio ni jednu jedinu riječ sa J. K. Zbog svega navedenog, branilac optuženog smatra da je nužno pred Apelacionim sudom Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine otvoriti glavni pretres, suočiti vještake, te donijeti oslobađajuću presudu.

Javno tužilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u obrazloženju žalbe navodi da visina izrečene kazne optuženom J. K. u pobijanoj presudi nije adekvatna težini počinjenog krivičnog djela, odnosno da je izrečena kazna isuviše blaga i da se istom neće postići svrha kažnjavanja.

Optuženi je počinio produženo krivično djelo koje sadrži 4 radnje izvršenja pa je tu činjenicu sud trebao tretirati kao naročito otežavajuću okolnost po optuženog. Sud je propustio da posebno cijeni i uzme u obzir težinu učinjenog krivičnog djela i društvene posljedice nastale učinjenjem istog, pošto je izvršenim krivičnim djelom država oštećena za iznos od 787.645,40 KM. Kako kvalifikatorni elemenat krivičnog djela poreske utaje za koji se tereti optuženi J. K. predstavlja iznos od 5.000,00 KM proizilazi da je učinjenjem krivičnog djela optuženi višestruko premašio navedenu kvalifikatornu okolnost, ali toj činjenici sud nije dao potreban značaj kroz visinu izrečene kazne.

Utvrđenim olakšavajućim okolnostima na strani optuženog sud je dao prenatlašen značaj prilikom odmjerenja kazni optuženom.

S obzirom na sve navedene žalbene razloge Javno tužilaštvo ocjenjuje da ima mjesta da se žalba tužilaštva uvaži te optuženom izrekne zatvorska kazna u dužem vremenskom trajanju u odnosu na onu koju je optuženom izrekao prvostepeni sud.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj 14.03.2007 godine Šef zamjenika Javnog tužioca Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Lakić Slavo je ostao u cijelosti pri navodima i prijedlogu iz pismeno izjavljene žalbe Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine dok je branilac optuženog advokat F. B. ostao pri navodima i prijedlogu iz žalbe koju je on pismeno izjavio a u čemu mu se pridržio optuženi J. K.

Dajući odgovor na žalbu branioca optuženog Šef zamjenika javnog tužioca Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Lakić Slavo je istakao da je navedena žalba neosnovana te je predložio da se ista kao neosnovana odbije, a optuženi i njegov branilac su dajući odgovor na žalbu Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine istakli da je navedena žalba neosnovana pa su predložili da se ista kao neosnovana odbije.

Ovaj sud je na osnovu člana 306. ZKP-a BD BiH ispitaio prvostepenu presudu (u daljem tekstu: pobijanu presudu) u onom dijelu u kojem se ona pobija žalbama branioca optuženog J. K. – advokata F. B. i Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, pa je donio presudu kao u izreci iz slijedećih razloga:

Nije opravdana tvrdnja branioca optuženog da je prvostepeni sud stavio u nejednak, odnosno diskriminatorni položaj optuženog J. K. u odnosu na ona lica kojima je presudio Sud BiH presudom KPV.1/05 od 13.01.2005 godine, kao i u odnosu na druge građane BiH kada je pri utvrđivanju činjeničnog stanja i donošenju odluke u predmetu optuženog J. K. ocijenio irelevantnim dokazom navedenu presudu državnog suda.

Pomenuta presuda državnog suda u dijelu koji se odnosi na odluku o krivičnoj sankciji koja je izrečena optuženim u toj presudi, opravdano nije imala značaja za Osnovni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine pri odlučivanju koju će krivičnu sankciju, po vrsti i mjeri izreći optuženom J. K. Stoga je pravilno Osnovni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine navedenu presudu državnog suda ocijenio irelevantnim dokazom pri donošenju odluke o krivičnoj sankciji u predmetu optuženog J. K.

Ne stoji ni tvrdnja branioca optuženog da je Općina R. B. u kojoj je optuženi obnašao svoju trgovinsku djelatnost bila država u državi u kojoj su važili propisi i zakoni te opštine, a ne Federacije Bosne i Hercegovine, odnosno nekog od entiteta BiH, da optuženi nije mogao počinuti krivična djela poreske utaje pošto je on samo ispunjavao naloge Općine R. B. te da stoga nije bio dužan podnositi konačan obračun poreza na promet, poreski bilans i poresku prijavu. Netačna je i tvrdnja da Općina R. B. nije pripadala nijednom prelaznom aranžmanu.

Naime, uvidom u rješenje broj 04-522/99 od 30.09.1999. godine donijeto od Općine R. B., Odjel gospodarstva kojim se optuženom J. K. odobrava obnašanje trgovinske djelatnosti u vidu osnovnog zanimanja na tržišnici A. vidljivo je da u zaglavlju navedenog rješenja stoji: Bosna i

Hercegovina, **Federacija Bosne i Hercegovine**, Općina R. B., Odjel gospodarstva. Predstojnik Odjela gospodarstva, koji je potpisao rješenje, u uvodu istog se poziva na odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o trgovini ("Službene novine FBiH", broj 19/96) kao i na odredbe Zakona o upravnom postupku ("Službene novine FBiH", broj 2/98). Te činjenice nesumnjivo navode na zaključak da su na području Općine R. B. koja je teritorijalno pripadala Federaciji BiH, u toku 1999. godine važili i bili u primjeni zakoni Federacije BiH, a među tim zakonima se primjenivao i Zakon o porezu na promet proizvoda i usluga ("Sl. novine FBiH", broj 6/95) kao i ostali federalni poreski propisi. Optuženi se u 1999. godini morao pridržavati pomenutog federalnog zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, čije odredbe nisu bile ni u kakvoj koliziji sa propisima Općine R. B., tako da ne stoji prigovor branioca optuženog da je Općina R. B. bila "država u državi" čije naloge je optuženi ispunjavao tako da zbog toga nije počinio poresku utaju.

Također je sasvim proizvoljna tvrdnja branioca optuženog da vještak finansijske struke M. J. nije znao koji su propisi bili primjenjivi u Općini R. B., zatim da optuženi nije bio dužan podnositi konačan obračun poreza na promet, te da sud na pouzdan način nije utvrdio da je do prometa robe i došlo.

Naime, vještak finansijske struke J. pravilno utvrđuje koji su poreski propisi u kritičnom vremenskom periodu, kada su učinjene krivično-pravne radnje za koje se tereti optuženi, važili i bili u primjeni na području Općine R. B.. On u svom pismenom nalazu i mišljenju, koje je i usmeno iznio te pojasnio na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom, decidno navodi odnosno citira poreske propise kojih se optuženi bio dužan pridržavati, odnosno decidno navodi kojih se odredbi i kog poreskog zakona optuženi J. K. nije pridržavao.

Pouzdan vještak J. na osnovu vjerodostojne – pismene dokumentacije koja je pratila promet robama, a koju navodi u svom nalazu i mišljenju (kao što su narudžbenice sa izjavom izdate od STR T. iz D. za nabavljenu robu od dobavljača koje se nalaze uz otpremnice i fakture dobavljača, zatim finansijske kartice dobavljača, te izvještaji banaka o izvršenim položajima pazara i plaćanjima prema dobavljačima za nabavljenu robu koju je izvršio kupac STR T. iz D. čiji je vlasnik optuženi J. K.) utvrđuje da je optuženi J. K. izvršio promet robama na malo u vrijednosti koje su navedene pod tačkama 1., 2., 3. i 4. izreke pobijane presude, te da na ostvareni promet nije obračunao porez na promet u iznosima koji su navedeni pod navedenim tačkama izreke presude, odnosno nije sastavio i podnio konačan obračun poreza na promet a što je bio dužan učiniti i to za 1999. godinu do 28.02.2000. godine, na što su ga obavezivale odredbe člana 30. i 31. Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 6/95); za 2000. godinu do 31.01.2001. godine, na što su ga obavezivale odredbe člana 51. stav 1. i 2. Zakona o akcizama i porezu na promet ("Službeni glasnik RS", broj 25/98) koji zakon je na teritoriji Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine primjenjivan sukladno članu 2. Odluke o načinu primjene propisa Entiteta i utvrđivanja stopa u oblasti poreza i doprinosa koju je donijela Skupština Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine na sjednicu 21. i 26. rujna 2000. godine (objavljena u "Službenom glasniku BD BiH", broj 5/2000); za 2001. godinu do 31.01.2002. godine, na što su ga obavezivale odredbe člana 51. stav 1. i 2. pomenutog Zakona o akcizama i porezu na promet; za 2002. godinu do 28.02.2003. godine, na što su ga obavezivale odredbe člana 33. stav 1. i 2. Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga u prometu ("Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 7/2002).

Vještak M. J. argumetovano obrazlaže svoje utvrđenje da je optuženi ne sastavljanjem i ne podnošenjem poreskom organu konačnog obračuna poreza na promet te neplaćanjem dužnog poreza na ostvareni promet robom na malo, izbjegao da plati iznose poreza koji su navedeni pod tačkama 1., 2., 3. i 4. izreke pobijane presude, odnosno u ukupnom iznosu od 787.645,41 KM.

Kako su nalaz i mišljenje vještaka M. J. zasnovani na valjanoj finansijskoj dokumentaciji i propisima koji su važili i bili u primjeni u kritičnom vremenskom periodu, opravdano je prvostepeni sud prihvatio pouzdanim dokazom nalaz i mišljenje navedenog vještaka te mu poklonio vjeru.

Prvostepeni sud je pažljivo i savjesno, odnosno pravilno ocijenio sve izvedene dokaze, a posebno se osvrnuo na protivrječne dokaze te je pravilno ocijenio njihovu vjerodostojnost, kao što su nalazi i mišljenja vještaka finansijske struke M. J. i R. T., te nalazi i mišljenje vještaka medicinske struke – neuropsihijatara dr. P. G. i dr K. B.

Zbog čega je ocijenio i prihvatio pouzdanim i objektivnim nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke M. J. te medicinske struke, vještaka neuropsihijatra dr P. G., a nepouzdanim nalaze i mišljenja vještaka ekonomske struke R. T. i neuropsihijatra dr K. B., prvostepeni sud je dao potpune, jasne, argumentovane i logički prihvatljive razloge koje u cijelosti prihvata ovaj sud.

Za ocjenu pouzdanosti i objektivnosti nalaza i mišljenja pomenutih vještaka, u konkretnom slučaju nije bilo neophodno suočavanje pred sudom vještaka finansijske struke, a niti pomenutih vještaka medicinske struke, jer je prvostepeni sud imao dovoljno valjanih razloga koji su ga opredijelili da nalaze i mišljenja određenih vještaka prihvati pouzdanim a druge nepouzdanim i neobjektivnim pri utvrđivanju činjeničnog stanja. Stoga ne stoji žalbeni prigovor branioca optuženog da je radi pravilne ocjene izvedenih dokaza i utvrđivanja činjeničnog stanja prvostepeni sud morao izvršiti suočenje između pomenutih vještaka.

Ovaj sud ocjenjuje da prvostepeni sud u toku glavnog pretresa i prilikom donošenja presude nije nepravilno primjenito a niti propustio da primjeni neku od odredaba ZKP-a BD BiH što bi imalo uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude u predmetu optuženog J. K., tako da nije donošenjem pobijane presude počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP-a BD BiH, na koju se branilac optuženog u žalbi poziva.

Činjenično stanje utvrđeno izrekom pobijane presude rezultat je potpune, pažljive i savjesne ocjene od strane prvostepenog suda svih dokaza izvedenih na glavnom pretresu pred tim sudom kao i iznijete odbrane optuženog, tako da nema mjesta žalbenom prigovoru branioca optuženog da je činjenično stanje u pobijanoj presudi pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Prigovor branioca optuženog da je pobijanom presudom povrijeđen krivični zakon na štetu optuženog je paušalan, odnosno neodređen, a uz to nisu iznijeti nikakvi ozbiljni argumenti u prilog takvoj tvrdnji. Kako je navedeni prigovor neosnovan to ga ovaj sud nije uvažio.

Kako žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede krivičnog zakona, koju je u korist optuženog izjavio njegov

branilac, u smislu odredbi člana 308. ZKP-a BD BiH ima prošireno dejstvo, tj. u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji i zbog oduzimanja imovinske koristi, to je ovaj sud ispitivao opravdanost odluke o izrečenoj krivičnoj sankciji optuženom i oduzimanju imovinske koristi, pa je ocijenio da je odluka prvostepenog suda kojom je određeno da se od optuženog oduzme imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 787.645,41 KM, pravilna i na zakonu zasnovana.

Međutim, ispitujući odluku o izrečenoj krivičnoj sankciji optuženom u pobijanoj presudi, ovaj sud ocjenjuje da je ista prestroga u dijelu koji se odnosi na osudu optuženog na bezuslovnu kaznu zatvora u trajanju od 10 mjeseci, ali da je opravdana u dijelu koji se odnosi na osudu optuženog na novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 KM.

Naime, prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivične sankcije koju će izreći optuženom J. K. za učinjeno krivično djelo, prvostepeni sud nije dao potrebnu važnost oklašavajućim okolnostima koje je utvrdio na strani optuženog a posebno činjenici da optuženi od ranije nije osuđivan. Osim toga, navedeni sud je morao imati u vidu okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno, zatim činjenicu da je od izvršenja krivičnog djela protekao relativno dug vremenski period (od učinjenja prve krivično pravne radnje je proteklo više od 7 godina) da su državni organi zaduženi za ubiranje poreza i kontrolu poreskih obveznika uz znatnoj mjeri svojim načinom rada i neefikasnom kontrolom doprinijeli da visina utajenog poreza od strane optuženog bude znatno veća nego što bi bila da su kontinuirano sa dužnom pažnjom pratili poslovanje optuženog kao poreskog obveznika te blagovremeno intervenisali sprječavajući ga da u daljem poslovanju čini krivično-pravne radnje odnosno vrši utaju poreza. Pored navedenog, potrebno je imati u vidu i činjenicu da je odlukom prvostepenog suda određeno i oduzimanje imovinske koristi od optuženog koju je stekao izvršenim krivičnim djelom pa sve te činjenice, bez obzira na utvrđenu i otežavajuću okolnost na strani optuženog opravdavaju izricanje uslovne zatvorske kazne optuženom na način kao u izreci ove presude, umjesto bezuslovne kazne zatvora koju je optuženom izrekao prvostepeni sud.

Uslovna zatvorska kazna od 6 mjeseci koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 godine ne učini novo krivično djelo, te osuda optuženog na novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 KM su opravdani a i dovoljni da se postigne svrha uslovne osude propisana u članu 49. KZ-a FBiH, odnosno svrha kažnjavanja propisana u članu 33. KZ-a FBiH, pa je iz navedenih razloga ovaj sud s obzirom na prošireno dejstvo žalbe branioca optuženog propisano u članu 308. ZKP-a BD BiH, žalbu uvažio, te preinačio prvostepenu presudu u odluci o krivičnoj sankciji na način kao u izreci ove presude shodno odredbama člana 314. stav 1. ZKP-a BD BiH.

Imajući u vidu sve činjenice koje je ovaj sud naprijed naveo prilikom obrazlaganja svoje odluke o preinačenju prvostepene presude u odluci o krivičnoj sankciji a po žalbi branioca optuženog, proizilazi da nije opravdana žalba Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine kojom se prigovara da je optuženom u prvostepenoj presudi određena mala mjera kazne zatvora za učinjeno krivično djelo, odnosno da mu treba izreći zatvorsku kaznu dužu od one koja je izrečena prvostepenom presudom. Zbog pomenutog je žalbu Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine valjalo odbiti kao neosnovanu sukladno odredbama člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Šakić Tanja

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Tešić Dragana